

strationen, uden Skade for Helheden kunde henlægges til Melleminstansernes endelige Afgørelse, fordi den højere Afgørelse kun er den formelle Stadfæstelse af allerede faktisk givne Tilladelser eller Afgørelser. For det andet, hvilke af Melleminstansernes Afgørelser der kan henlægges direkte til Forvaltningen, fordi Melleminstansernes Stadfæstelse kun er en formel Stadfæstelse af allerede givne faktiske Tilladelser. For det tredje, hvilke Skrivelser og Indberetninger der handler om, at intet er foregaaet hos den, der afsender Skrivelsen. Og for det fjerde, hvilken Korrespondance der kun passerer Melleminstanserne for at videresendes, nedefter eller opefter, og i sidste Fald kun ledsaget af en Følgeskrivelse med Tiltrædelse.

Dersom Ministeren saa tilføjede, at Udtalelserne vilde være at sende med egne Ytringer pr. den 31. Marts, og at samtidig henlægges alle Afgørelser af Skadeserstatninger, der ikke ere af principiel Natur, og af tilsvarende Tilbagebetalingskrav og lignende til underordnede eller mellemordnede Instanser; at alle Honorarer og Ekstrahjælp for saadanne Virksomheder, som naturligt høre til Centraladministrationens, respektive Melleminstansernes, Virksomhed, bortfalde; at saadanne fra Lønningslovene og ind i Forvaltningen trukne Embedsmænd, hvad enten det er Centraladministrationens eller Melleminstansernes, der ikke ere ansatte dér, men kun trukne derind, sættes til Disposition for Driften i de forskellige Etater til Erstatning for de foreslaaede Udvidelser af Driftspersonalet, og naar dertil føjedes, at Ansættelser i ledige Embeder i Aarets Løb skulle ske af dertil kvalificerede i Forvaltningsinstansen ansatte, nemlig blandt dem, der ved den Aflastning, jeg her har talt om, ere blevne overflødige; og naar der endelig samtidig til Revisionsdepartementet udgik en Meddelelse om, at Ministeriet ønsker, at der indtil videre ikke afgives rent formelle Hjemmels- og Tilladelsesudsættelser, som ikke indeholde nogen Realitet, og at Udsættelser, som ikke angaa mindst 1 Kr., tilbageholdes — nu er det indtil 10 og 8 Ore —; at alle Honorarer og al Ekstrahjælp til det, som naturligt hører til vedkommende Embedsvirksomhed, bortfalde, og at de, der fra Lønningslovene ere indtrukne dertil, ved denne Aflastning gives tilbage til Driften paa samme Maade, som tidligere er sagt, — saa ligger den første April 1912, inklusive Besparelsen i Papir og Tryksager, Cigaretskattens Beløb paa Bordet eller Halvdelen af Formueskatten eller en Trediedel af Indkomstskatten.

Og De ville se, at jeg ikke med dette rokker ved nogen bestaaende Lovgivning; men det er Knap- og Skridtmaalesystemet, jeg her vil gøre et Forsøg paa at faa erstattet med et Forvaltningssystem, men hertil er Ministrenes Medvirken nødvendig. Ja, jeg vil begynde med at sige, at der er en anden Ting, som er nødvendig, og det er dette Tings Medvirken. Det er ikke første Gang, efter at jeg er kommen ind i Folketinget, at jeg har paakaldt dette, at alle Partier bør betragte det som vor fælles Interesse, som vor Interesse som Folkerepræsentanter at forlange fuldkommen til Bunds gaaende Oplysninger om, hvad de Penge, vi bevilge, gaa til. Det ærede Medlem fra Højrup (Deuntzer), saa fortrinlig en Formand han end efter alles Sigende har været for Sparekommissionen, vil ikke selv mene, at han ved sine Forespørgsler er kommen til Bunds i Centraladministrationens og Melleminstansernes Pengeforhold. Det er blevet udtrykt meget træffende saaledes: Kommissionen har spurgte særdeles forstandigt, men de Svar, den har faaet, har den ikke været i Stand til at gennemskue, og jeg vil sige til de Herrer, at saa længe de mistænke enhver af os, fordi vi staa i politisk Opposition, for at gøre politisk Opposition, naar vi hugge ind paa den Stat i Staten, som er Centraladministrationen og Melleminstanserne, medvirke de selv til, at det Spare-system, som Sparekommissionen, dyrekøbt, men nødvendigt, har forskaffet os, og den Balance, Finansministeren dyrekøbt gennem Skatterne forsøger at skaffe os, ikke komme.

I Fjor havde jeg Lejlighed til med Hensyn til en Sag, for hvis Vedkommende jeg ikke sad i Udvalget, at paastaa forskellige Ting vedrørende Centraladministrationen her i Landet, og den paagældende Minister afkrævede, hvad der var fuldkommen rigtigt og nødvendigt, vedkommende Departement en Redegørelse. Da jeg ikke sad i Udvalget, havde jeg ikke nogen officiel Adgang til denne Redegørelse og kunde derfor ikke faa Lejlighed til hverken i Udvalget eller i Salen at sige til Ministeren: Den Redegørelse skal tilbagesendes til vedkommende Embedsmand, thi han har faaet en Ordre om at fremsætte faktiske Oplysninger. Dette er hans Opgave i denne Sag og intet andet. Og han har benyttet den til Polemik mod to Folketingsmænd. Dette er saa utilbørligt, at jeg forlanger, at Ministeren giver den Redegørelse tilbage til vedkommende Embedsmand, for at den kan komme igen, udelukkende indeholdende det faktiske. Nu sad jeg ikke i det Udvalg og er altsaa kun gennem en Kollegas Velvillie kommen til